

“मीठे बच्चे- तिमीले कर्मातीत बनेर जानु छ, त्यसैले भित्र कुनै पनि दाग रहनु हुँदैन, आफ्नो जाँच गरेर कमीहरू निकाल्दै जाऊ ।”

प्रश्न:- कुन अवस्थालाई जमाउनमा मेहनत लाग्छ ? त्यसको पुरुषार्थ के हो ?

उत्तर:- यी आँखाद्वारा देखिने कुनै पनि चीज सामुन्ने नआओस् । देखेर पनि नदेख । देहमा रहेर पनि देही-अभिमानि रहने गर । यो अवस्था जमाउनमा समय लाग्छ । बुद्धिमा बाबा र घर सिवाय अरु कुनै वस्तु याद नआओस्, यसको लागि अन्तर्मुखी भएर आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ । आफ्नो चार्ट राख्नुपर्छ ।

ओम् शान्ति । मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूले यो त जान्दछन्- हामी आफ्नो दैवी राजधानी स्थापना गरिरहेका छौं, यसमा राजाहरू पनि छन् भने प्रजा पनि छन् । पुरुषार्थ त सबैले गर्छन्, जसले धेरै पुरुषार्थ गर्छन्, उनीहरूले धेरै पुरस्कार लिन्छन् । यो त एक सामान्य नियम हो । यो कुनै नयाँ कुरा होइन । यसलाई बगैँचा भन वा राजधानी भन । अहिले यो हो कलियुगी बगैँचा अथवा काँडाको जङ्गल । त्यसमा पनि कोही धेरै फल दिनेवाला वृक्ष हुन्छ, कुनै कम फल दिनेवाला हुन्छ । कुनै कम रस हुने आँप हुन्छ, कुनै कस्तो हुन्छ । फूलहरूको, फलहरूको यस्ता भिन्न-भिन्न प्रकारका वृक्ष हुन्छन् । त्यसरी नै तिमी बच्चाहरूमा पनि नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार छन् । कुनैले धेरै राम्रो फल दिन्छ, कुनैले सामान्य फल दिन्छ । भिन्न-भिन्न वृक्ष हुन्छन् । यो फल दिनेवाला बगैँचा हो । यस दैवी वृक्षको स्थापना भइरहेको छ अथवा फूलको बगैँचाको स्थापना भइरहेको छ कल्प पहिला जसरी । बिस्तारै-बिस्तारै मीठो सुगन्धित पनि बनिरहेका छन्- नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । सबै विविधता छ नि । बाबाको पासमा पनि आउँछन्, बाबाको मुख हेर्न । बाबाले हामीलाई स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, यो त अवश्य बुझ्दछौ । यो अवश्य बच्चाहरूलाई निश्चय छ । बेहदका बाबाले हामीलाई बेहदको मालिक बनाइरहनुभएको छ । मालिक बन्नमा खुशी पनि धेरै हुन्छ । हदको मालिकपनमा दुःख छ, यो खेल नै सुख र दुःखको बनेको छ र यो पनि तिमीहरूको लागि नै हो । बच्चाहरूलाई बाबा भन्नुहुन्छ- पहिला आफ्नो घर त सम्हाल । घरमाथि धनीको नजर रहन्छ नि । त्यसैले बाबा पनि एक-एक बच्चाहरूलाई बसेर देख्नुहुन्छ- यिनीहरूमा कुन-कुन गुण छ र कुन-कुन अवगुण छ, बच्चाहरू स्वयम्ले पनि जान्दछन् । बाबाले यदि भन्नुभयो- बच्चाहरू, तिमीहरू सबै आ-आफ्नो कमजोरीहरू आफै लेखेर आऊ भनेमा तुरुन्त लेख्न सक्छन् । मभित्र के-के कमजोरी छ भन्ने सम्झन्छन् । कुनै न कुनै कमजोरी छ अवश्य । सम्पूर्ण त कोही बनेका छैनन् । हो, बन्नु अवश्य छ । कल्प-कल्प बनेका हौ, यसमा कुनै संशय छैन । तर यस समय कमजोरी छ । त्यो बतायौ भने बाबा त्यसैको बारेमा नै सम्भाउनुहुन्छ । यस समय त धेरै कमजोरीहरू छन् । मुख्य सबै कमजोरीहरू हुन्छन् नै देह-अभिमानका कारण । त्यसले फेरि धेरै हैरान गर्दछ । अवस्थालाई अगाडि बढ्न दिदैन, त्यसैले अब राम्रोसँग पुरुषार्थ गर्नु छ । यो शरीर पनि अब छोडेर जानु छ । दैवीगुण पनि यहाँ नै धारण गरेर जानु छ । कर्मातीत अवस्थामा जानुको अर्थ पनि त बाबाले सम्भाइरहनुभएको छ । कर्मातीत भएर जानु छ, त्यसैले कुनै पनि दाग नरहोस् किनकि तिमी हीरा बन्दछौ । हामीमा के-के दाग छ ! यो त हरेकले जान्दछन् किनकि तिमी सबै चैतन्य हौ । जड हीरामा दाग भयो भने त्यो निकाल्न कहाँ सकिन्छ र । तिमी त चैतन्य हौ । तिमी यस दागलाई निकाल्न सक्छौ । तिमी कौडीबाट हीरा जस्तो बन्छौ । तिमी आफूलाई राम्रोसँग जान्दछौ । सर्जनले सोध्नुहुन्छ- कुनचाहिँ दाग छ, जसले तिमीलाई अड्काउँछ, अगाडि बढ्न दिदैन ? दागरहित त पछि बन्नु छ । त्यो सबै अहिले निकाल्नु छ । यदि दाग निस्कदैन भने हीराको मूल्य कम हुन जान्छ । यिनी पनि पक्का जौहरी हुन् नि । सारा जिन्दगी हीरा नै यी आँखाबाट देखेका छन् । यस्तो जौहरी कोही छैन होला, जसलाई यति हीराहरूलाई परख गर्ने सोख होस् । तिमी पनि हीरा बनिरहेका छौ । जान्दछौ- कुनै न कुनै दाग छ अवश्य । सम्पूर्ण बनेका छैनौ । चैतन्य हुनाले तिमी पुरुषार्थबाट दाग निकाल्न सक्छौ । हीरा जस्तो त बन्नु छ अवश्य । त्यो तब बन्नेछौ जब पूरा पुरुषार्थ गर्नेछौ ।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो अवस्था यस्तो पक्का होस्, जुन शरीर छुट्ने समय अन्त्यमा कोही पनि याद नआओस् । यो त स्पष्ट छ । मित्र-सम्बन्धी आदि सबैलाई भुल्नु छ । सम्बन्ध राख्नु छ नै एक बाबासँग । अहिले तिमी हीरा बनिरहेका छौ । यो जुहारतको दोकान हो । तिमी हरेक जौहरी हौ । यो कुरा अरु कसैले पनि जान्दैनन् । तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हरेकको दिलमा छ, हामी विश्वका मालिक बनिरहेका छौ, पुरुषार्थ अनुसार । जसलाई उच्च पद मिलेको छ, उनीहरूले अवश्य पुरुषार्थ गरेका थिए । हुन् त तिमीहरू मध्येबाट नै । तिमी बच्चाहरूले नै यति पुरुषार्थ गर्नु छ । त्यसैले बाबा एक-एक बच्चाहरूलाई हेरिरहनुहुन्छ । जसरी फूलहरूलाई हेरिन्छ नि । यो कस्तो

सुगन्धित फूल छ ! यो कस्तो छ ! यसमा बाँकी के दाग छ ? किनकि तिमी चैतन्य हो । चैतन्य हीराले जान्न सक्छन् नि- हामीमा के-के कमजोरी छ, जसले बाबासँग बुद्धियोग तोडेर कहीं न कहीं भट्काउँछ । बाबा त भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, मामेकम् याद गर । अरू कोही याद नआओस् । गृहस्थ व्यवहारमा रहेर एक बाबालाई याद गर्नु छ । यिनीहरूको त भट्टी बन्नु थियो, जो तयार भएर निस्किए सेवाको लागि । पुराना-पुराना जो छन् उनीहरू राम्रो सेवा गरिरेहका छन् । थोरै नयाँ पनि थपिदै जान्छन् । पुरानाहरूको भट्टी बन्नु थियो । छन त पुराना छन् तापनि कमी कमजोरीहरू अवश्य छन् । हरेकले आफ्नो दिलैदेखि सम्झन्छन्- बाबा जुन अवस्था बनाउनको लागि भन्नुहुन्छ, त्यो अहिले बनेको छैन । लक्ष्य-उद्देश्य (एम अब्जेक्ट) त बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । सबैभन्दा धेरै मयल छ देह-अभिमानको, तब नै देहदर्प बुद्धि जान्छ । देहमा छँदै देही-अभिमानि बन्नु छ । यी आँखाले देखिने कुनै चीज सामुन्ने नआओस्, यस्तो अवस्था जमाउनु छ । हाम्रो बुद्धिमा सिवाय एक बाबा र शान्तिधाम, अरू कुनै पनि वस्तु याद नआओस् । केही पनि साथमा लैजानु छैन । पहिला-पहिला हामी नयाँ सम्बन्धमा आयौ । अहिले छ पुरानो सम्बन्ध । पुरानो सम्बन्धको अलिकति पनि याद नआओस् । गायन पनि छ- अन्तकाल..... यो अहिलेको कुरा हो । गीत त कलियुगी मनुष्यहरूले बनाएका हुन् । तर उनीहरूले कहाँ बुझ्दछन् र । मूल कुरा, बाबा सम्झाउनुहुन्छ- एक बाबा सिवाय अरू कोही याद नआओस् । एक बाबाको यादबाट नै तिम्रो पाप काटिनेछ र पवित्र हीरा बन्दछौ । कुनै-कुनै पत्थर त धेरै मूल्यवान् हुन्छ । माणिक पनि मूल्यवान् हुन्छ । बाबा आफू भन्दा पनि बच्चाहरूको मूल्य उच्च गराइरहनुहुन्छ । आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ, बाबा भन्नुहुन्छ अन्तर्मुख भएर आफूलाई हेर- ममा के कमी कमजोरी छ ? कहाँसम्म देह-अभिमान छ ? बाबा पुरुषार्थको लागि भिन्न-भिन्न युक्तिहरू सम्झाइरहनुहुन्छ । जति हुन सक्छ एकको याद रहोस् । जति नै प्यारो किन नहोस्, सुन्दर बच्चा धेरै प्यारो हुन्छ, तापनि कसैको याद नआओस् । यहाँको कुनै पनि चीज याद नआओस् । कोही-कोही बच्चामा धेरै मोह रहन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- सबैसँग ममत्व मेटाएर एकलाई याद राख । एक प्यारा बाबासँग नै योग राख्नु छ । उहाँबाट सबै थोक मिल्दछ । योगबाट नै तिमी लवली बन्छौ । लवली आत्मा बन्छ । बाबा लवली पवित्र हुनुहुन्छ नि । आत्मालाई लवली प्योर बनाउनको लागि बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, जति मलाई याद गर्नेछौ तिमी अथाह लवली बन्दछौ । तिमी यति लवली बन्दछौ जुन तिमी देवी-देवताहरूको अहिलेसम्म पूजा भइरहेको छ । धेरै लवली बन्दछौ । आधाकल्प तिमी राज्य गर्दछौ र फेरि आधाकल्प तिमी नै पुजिन्छौ । तिमी स्वयम् नै पुजारी बनेर आफ्नो चित्रहरूलाई पुज्दछौ । तिमी हो सबैभन्दा लवली बन्देवाला, तर जब लवली बाबालाई राम्रोसँग याद गर्नेछौ तब नै लवली बन्दछौ । सिवाय एक बाबा अरू कोही याद नआओस् । त्यसोभए आफ्नो जाँच गर- बाबालाई धेरै लवसँग याद गर्दछौ ? बाबाको यादमा प्रेमको आँसु आओस् । बाबा मेरो त हजुर सिवाय अरू कोही छैन । अरू कसैको याद नआओस्, मायाको तूफान नआओस् । तूफान त धेरै आउँछन् नि । आफू माथि धेरै जाँच गर्नुपर्छ । हाम्रो लव बाबा सिवाय अरू कोहीदर्प त जादैन ? जतिसुकै प्यारो चीज किन नहोस्, तापनि एक बाबाको नै याद आओस् । तिमी सबै एक माशूकको आशिक बन्दछौ । आशिक-माशूक जो हुन्छन्, एक पटक एक अर्कालाई देखे, बस ! विवाह आदि पनि गर्दैनन् । रहन्छन् पनि अलगै । तर एक अर्काको याद बुद्धिमा रहन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- हामी सबै आशिक हौं एक माशूकको । माशूकलाई त तिमी भक्तिमार्गमा पनि धेरै याद गर्दथ्यौ । यहाँ पनि तिमीले धेरै याद गर्नु छ, जबकि उहाँ सम्मुख हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- मामेकम् याद गर्नु भने तिम्रो बेडा पार हुनेछ, यसमा संशयको कुनै कुरा छैन । भगवान्सँग मिल्नको लागि सबै भक्ति गर्दछन् ।

यहाँ कुनै-कुनै बच्चाहरूले त धेरै हड्डी सेवा गर्छन् । सेवाको लागि जस्तो कि एकदम तड्पिन्छन् । धेरै मेहनत गर्छन् । यो पनि तिमी जान्दछौ- ठूला मानिसहरूले त्यत्ति बुझ्न सक्नेछैनन् । तर तिम्रो मेहनत त्यसै खेर जाँदैन । कोही सम्भेर लायक बन्छन्, फेरि बाबाको अगाडि आउँछन् । तिमी बुझ्दछौ- यो लायक छ वा छैन ? दृष्टि त उनीहरूलाई तिमी बच्चाहरूबाट मिल्दछ, शृङ्गार गर्नेवाला तिमी बच्चाहरू हो । जो पनि यहाँ आएका छन्, उनीहरू सबैलाई तिमी बच्चाहरूले शृङ्गार गराएका हो । बाबाले तिमीलाई गराउनुभएको हो, तिमी फेरि अरूलाई शृङ्गार गराएर ल्याउछौ । बाबा श्याबासी दिनुहुन्छ, जस्तो शृङ्गार गरेका छौ, त्यस्तै अरूको पनि गर्न सक्छौ । आफ्नो भन्दा पनि अरूको राम्रो गराउन सक्छौ । सबैको आ-आफ्नो तकदीर छ नि । कोही-कोही सिक्नेवाला सम्झाउनेवाला भन्दा पनि तीक्ष्ण जान सक्छ । सम्झन्छन्, यिनीहरू भन्दा हामी राम्रो सम्झाउन सक्छौ । सम्झाउने वालाको नशा चढ्यो भने ऊ फेरि निस्कन्छ (सम्झाउनको लागि) । बापदादा दुवैको दिलमा चढ्छन् । धेरै नयाँ-नयाँ छन्, जो पुरानाहरू भन्दा पनि तीक्ष्ण छन् । काँडाबाट राम्रो फूल बनेका छन् त्यसैले बाबा एक-एकलाई बसेर हेर्नुहुन्छ- यिनमा के-के

कमी छ ? यो कमी यिनीहरूबाट निस्कियो भने धेरै राम्रो सेवा गर्ने थिए । बागवान हुनुहुन्छ नि । दिल हुन्छ- उठेर पछाडि गएर देखौं किनकि पछाडि पनि गएर बस्छन् । राम्रा-राम्रा महारथीहरू त अगाडि बस्नुपर्छ । यसमा कसैलाई नराम्रो लाग्ने त कुरै छैन । यदि असर पऱ्यो, रूस्ट हुन्छन् भने आफ्नो तकदीरसँग रूस्ट हुन्छन् । सामुन्ने फूलहरूलाई देखी-देखी अथाह खुशी हुन्छ । यो बडो राम्रो छ, यसमा थोरै खराबी छ । यो धेरै राम्रो सफा छ । यसमा भित्र कुनै खिया जमेको छ । त्यसैले त्यो सारा फोहोर निकाल्नु छ । बाबाले जस्तो प्रेम (लव) कसैले गर्दैन । स्त्रीको पनि पतिमा प्रेम रहन्छ नि । पतिको यति हुँदैन । ऊ त दोस्रो-तेस्रो स्त्री ल्याइहाल्छ । स्त्रीको त पति गयो, त्यसपछि सम्भेर रोइरहन्छन् (या हुसैन, या हुसैन गरिरहन्छन्) । पुरुषहरूको लागि त एउटा जुत्ता गयो भने अर्को ल्याउँछन् । शरीरलाई जुत्ता भनिन्छ । शिवबाबाको पनि जुत्ता (लङ्ग बुट) हो नि । अब तिमी बच्चाहरू सम्भन्छौ- हामी बाबालाई याद गर्छौं, फस्टक्लास बन्छौं । कोही-कोही शृङ्गार गर्ने हुन्छन् भने जुत्ताहरू पनि ४-५ जोर राख्छन् । नत्र भने आत्माको जुत्ता एक छ । पाउको जुत्ता पनि एक हुनुपर्छ । तर यो एक फेशन बनेको छ ।

अहिले तिमी बुझ्दछौ- बाबाबाट हामी के वर्सा पाउँछौं । हामी त्यस स्वर्गको मालिक बनिरहेका छौं । स्वर्गलाई भनिन्छ विश्वको आश्चर्य (वन्डर अफ वर्ल्ड) । अवश्य स्वर्गका रचयिताले नै स्वर्गको स्थापना गर्नुहुनेछ । अब तिमी प्राक्टिकलमा श्रीमत अनुसार आफ्नो लागि स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौ । यहाँ त कति ठूला-ठूला महल बनाउँछन् । यी सबै खत्तम हुनेछन् । तिमी वहाँ के गर्नेछौ ! दिलमा आउनुपर्छ, यहाँ त हाम्रो पासमा केही पनि छैन । हुन त घर गृहस्थमा रहन्छन्, सम्भन्छन्- सबैथोक बाबाको हो, हाम्रो पासमा त केही पनि छैन, हामी निमित्त हौं । निमित्तले केही पनि राख्दैन । बाबा नै मालिक हुनुहुन्छ । यो सबैथोक बाबाको हो । घरमा रहेर पनि यस्तो सम्भन्नु । धनवानहरूको बुद्धिमा त यी कुरा आउन सक्दैन । बाबा भन्नुहुन्छ निमित्त भएर रहनु । केही पनि गर्छौं बाबालाई इशारा दिइराख । लेख्छन् बाबा घर बनाऊ ? बाबा भन्नुहुन्छ- ठिकै छ बनाऊ । निमित्त भएर रहनु । बाबा त बस्नु भएको छ नि । बाबा जानुभयो भने सबै एकसाथ जानेछन् आफ्नो घरमा । फेरि तिमी जानेछौ आफ्नो राजधानीमा । मलाई फेरि कल्प-कल्प आउनु नै छ पावन बनाउन । आफ्नो समयमा आउँछु । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) सबैसँग ममत्व निकालेर एक प्यारा बाबालाई याद गर्नु छ । अन्तर्मुख भएर आफ्नो कमीहरूको जाँच गरेर निकाल्नु छ । मूल्यवान् हीरा बन्नु छ ।
- २) जसरी बाबाले हामी बच्चाहरूको शृङ्गार गर्नुभयो, यसैगरी सबैको शृङ्गार गर्नु छ । काँडाहरूलाई फूल बनाउने सेवामा लाग्नु छ । निमित्त भएर रहनु छ ।

वरदान:- ब्राह्मण जीवनमा विविध (भेराइटी) अनुभूतिहरूद्वारा रमणिकताको अनुभव गर्नेवाला सम्पन्न आत्मा भव जीवनमा हरेक मनुष्य आत्माको चाहना विविधता हो । त्यसैले सारा दिनमा भिन्न-भिन्न सम्बन्ध, भिन्न-भिन्न स्वरूपको विविधता अनुभव गर्नु भन्ने धेरै रमणिक जीवनको अनुभव गर्नेछौ । ब्राह्मण जीवन भगवान्सँग सर्व सम्बन्ध अनुभव गर्ने सम्पन्न जीवन हो । त्यसैले एउटा पनि सम्बन्धको कमी गर्नु हुँदैन । यदि कुनै सानो या सामान्य (हल्का) आत्माको सम्बन्ध मिसिन पुग्यो भने ‘सर्व’ शब्द समाप्त हुनेछ । जहाँ ‘सर्व’ छ त्यहाँ नै सम्पन्नता हुन्छ, त्यसैले सर्व सम्बन्धद्वारा स्मृति स्वरूप बन ।

स्लोगन:- बाबा समान अव्यक्त रूपधारी बनेर प्रकृतिको हरेक दृश्यलाई देख्यौ भने हलचलमा आउनेछैनौ ।